

jak obecného tvoření, tak tvárného koloběhu světa vůbec. "Aby hlína nezuhla kropíš ji dešťovou vodou z mateřské bečky." I prostý řemeslný úkon tají hluboké dichotomie světa, jenž nás obklopuje: napětí vnějšku a nitra, sepětí rodícího se a zanikajícího. Nerozlišující, vnější božský (mužský) *děšť* je zvnitřněn v *mateřské* bečce (věřme Kovandovi, že v *bečce* mu zní i něco z prvotního dětského *bečení*), je zbaven své kosmické "lhostejnosti" a pod lidskou rukou se mění v cosi měkce, chlévsky pečovatelského, v plodivou, uchovávající vodu. Jistě, tady čteme Kovandu už trochu moc přepjatě, jeho texty zdaleka nejsou psány jako mysticko-kosmogonické kreace. Zároveň se však vždy přesvědčíme, že báslikova vnímavost k š... ili! Y. !é!J! u, J< \) J. Q. till i. sv~t'1 .kj~bQ .p! !19~s}i" a p~2e2 .t~osti j~ spo!ehlivě Ylít2~a !, v ~roEnos-tech a profánnostech. ~v anaovápoežle~á v sobě vskutku cosi sochařského,